

The Holy See

Nagyböjti üzenet 2005-ben

II. János Pál pápa

2004. szeptember 8.

„Ő a te életed és életed hosszúsága” (MTörv 30,20)

Kedves Testvéreim!

1. A nagyböjtt minden évben értékes idő arra, hogy hathatósabbá tegyük az imádságot és a böjtot, és megnyissuk szívünket az isteni akarat tanulékony befogadására. Ilyenkor lelki útmutatót kapunk, amely előkészít bennünket, hogy újra átéljük Krisztus halálának és feltámadásának nagy titkát, mindenekelőtt Isten Igéjének buzgóbb meghallgatása által. Emellett fontos a halandóságunkat szem előtt tartva a nagylelkű szolgálat is, amely megmutatkozik abban, hogy ilyenkor a környezetünkben élők rászorulókat jobban segítsük

Most szándékomban áll felhívni figyelmeteket, kedves Testvéreim egy olyan dologra, amely soha nem volt ilyen aktuális, mint napjainkban. Szépen szólnak erről a Második Törvénykönyv ide vonatkozó szavai: *„Ő a te életed és életed hosszúsága”* (MTörv 30,20). Ezekkel a szavakkal fordul Mózes a néphez, hogy megerősítse a Jahvéval kötött szövetséget Moáb földjén. *„Hogy életed legyen, neked és utódaidnak, szeresd az Urat, a te Istenedet, engedelmeskedj szavának, légy vele egységben”* (MTörv 30,19-20). Izrael számára a jövő biztosítéka ez az isteni szövetséghez való hűség, *„hogy azon a földön lakhass, amelyet az Úr esküvel adott atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak”* (MTörv 30,20). Elérni az érett kort, a bibliai kép szerint, a Magasságbeli áldásos jóakarátának volt a jele. Ezért a hosszú életet Isten különleges adományának tulajdonították.

Mindezek ismeretében szeretnék megfontolásokat ajánlani e nagyböjtt idejére, hogy elmélyítsük azt a felismerést, hogy mekkora szerepük van az időseknek a társadalomban és az Egyházban, mit jelent szeretetteljes lélekkel elfogadni őket, és ezt a lelkületet meg is tartani irántuk. Korunk társadalmában, hála a tudomány és az orvosi ismeretek előre haladásának, az emberi életkor meghosszabbításának lehetünk a tanúi, és ennek következtében növekszik az idős kort megérett emberek száma is. Ez kiemelt figyelmet kér az ún. „harmadik” életkori szakaszban élő emberek iránt, éppen azért, hogy teljesen élhessék azt, képességeiket az egész közösség szolgálatára

fordítva. Az idősök gondozása főleg, amikor nehéz időszakokon mennek át, szívügye kell, hogy legyen a híveknek, főleg a nyugati társadalomban, ahol ez a probléma még inkább jelen van.

2. Az emberi élet értékes ajándék, amelyet szeretni és védelmezni kell annak minden szakaszában. A „*Ne ölj!*” parancsa arra szólít, hogy tiszteljük és mozdítsuk elő az életet az első pillanatától kezdve a természetes elmúlásig. Ez a parancs érvényes a betegség időszakában is, és akkor is, amikor az emberi lét önállóságának ereje megfogyatkozni látszik. Ha az öregkort, kikerülhetetlen velejáróival együtt, a hit fényében nyugodt lelkülettel fogadjuk el, olyan értékkel szolgál, melyben Krisztus keresztyének a misztériumát érthetjük meg jobban, és amely értelmet ad az ember létezésének.

Az idős embert ebben a szemléletben kell megértenünk és segítenünk. Szeretném itt kifejezni nagyrabecsülésemet mindazok iránt, akik azon fáradoznak, hogy ezeknek a kihívásoknak eleget tegyenek, és buzdítok minden jóakarátú embert, hogy így akarja a nagybőjtöt üdvösen kihasználni, meghozván személyes áldozatát egyben. Ez azt fogja eredményezni, hogy az idős korú emberek nem fogják magukat tehernek érezni sem a közösségben, ahová tartóznak, sem pedig a családjukban, ahol élnek, amely esetleg oda vezethet, hogy magukba zárkozzanak és elbátortalanodjanak.

Szükséges erősíteni a közvéleményben azt a tudatot, hogy az idősök minden esetben értékek forrását képviselik. A gazdaság és a törvényhozás felelősei merjék jobban segíteni őket, hogy ne legyenek kizárva a társadalom életéből. Az igazat megvallva, az utóbbi évtizedekben a társadalom figyelme jobban ráterelődött az idős emberek igényeire. Az orvostudomány folyamatosan javítja a fájdalomnyhító gyógymódokat, figyelembe véve a beteg ember egész mivoltát, és különös módon is segíti azokat, akik hosszú ideig ágyhoz kötve élnek.

3. Az életnek ez a szakasza jelentős időt enged az embernek arra, hogy találkozzon a legmélyebb kérdésekkel, azokkal, amelyeket korábban talán felületesen kezelt a sokféle napi feladat vagy más, fontosabbnak tekintett dolgok miatt. A végső cél közelségének felismerése arra szólítja az idős embert, hogy a lényeges dolgokra összpontosítsa figyelmét, fontossá téve mindazt, amit az évek elmúlása sem tehet tönkre.

Az idősök, éppen ezen sajátos helyzetük miatt, különleges értéket képviselhetnek a társadalomban. Ha azt vesszük alapul, hogy az ember abból az örökségből él, amelyet elődei hátrahagytak, s jövője meghatározó mértékben függ attól, hogy annak a népnek a kultúráját, amelyhez tartozik, mennyire adták át neki, az idős emberek bölcsessége és tapasztalata megvilágíthatja a fejlődésnek azt az útját, amely egy rendezettebb és teljesebb társadalom felé vezet.

Mennyire fontos tehát újra felfedezni az emberi generációk egymást kölcsönösen gazdagító hatását. A nagybőjt, amely határozottan hív a megtérésre és a szolidaritásra, ebben az évben elvezet bennünket a fentiek komolyan vételére, mert ebben mindenki érintve van. Mi is történne, ha Isten Népe szintén ahhoz a jelenlegi felfogáshoz igazodna, amely voltaképpen haszontalannak tekinti idős testvéreinket és nővéreinket, amikor csökkent képességűekké válnak életkoruk vagy betegségük következtében? Viszont mennyire más egy közösség, amely a családból indul ki, és folyamatosan nyitott és befogadó akar maradni ezekkel a tényekkel szemben is.

4. Kedves Testvéreim! A nagybőjt idején, Isten Igéjének segítségével, figyeljünk arra, hogy váljunk fontossá minden Közösség számára a szeretetteljes megértő magatartás azok iránt, akik megöregszenek. Mindemellett rá kell hangolódnunk arra is, hogy bizalommal tekintsünk a halál misztériumára, azért hogy az Istennel való végső találkozásunk a belső béke állapotában

történjen. Ismerjük fel, hogy az fogad bennünket, Aki „az anyai méhben szőtt egybe minket” (vö. Zsolt 139, 13), vagy más helyen: „saját képére és hasonlatosságára” alkotott bennünket (vö. Ter 1,26).

Mária vezessen minket a nagyböjti zarándoklásunk során, irányítson minden hívőt, különös módon is idős testvéreinket, hogy egyre mélyebben megismerjék a meghalt és feltámadt Krisztust, aki emberi létünk legvégső értelme. Mária, isteni Fiának hűséges szolgálója, Szent Annával és Szent Joachimmal együtt járjon közben értünk „most és halálunk óráján”.

Áldásomat adom Mindnyájatokra!

Vatikán, 2004. szeptember 8.

II. János Pál pápa